

ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီး

သော်တာဆွေ

ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီး

ဒီမယ်... မိတ်ဆွေတို့...

ကျွန်တော့်နာမည်က "အံ့ထူးကျော်"ပါခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အများတကာကတော့ "ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီး"လို့သာ ခေါ်ကြသဗျ။

ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော် ၄-နှစ်သားအရွယ်လောက်က ကျောက်ရောဂါစဖြစ်တာ ကျွန်တော်နေတဲ့ မြို့ပြင်သုသာန်အနီးရှိ နိဗ္ဗာန်ရပ်ကွက်ဟာ အဆိုးရွားဆုံး ခံရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အဖေအမေနဲ့ ညီမလေး နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ ထူးထူးကဲကဲ အသက်မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့အတွက် သုသာန်ကျောင်းဆရာတော် ကျွန်တော့်ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကောက်ယူမွေးစားပြီး "အံ့ထူးကျော်"လို့ နာမည်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း အရပ်ကတော့ ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်နေကြတော့ ဘဘုန်းကြီးပေးတဲ့ "အံ့ထူးကျော်"ဟာဖြင့် အသက် ၁၂၀-ရှည်စေသတည်းဆိုတဲ့ ဇာတာခွင်မှာ ပေထက်အကွရာ အဖြစ်သာ ရှိနေပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ဟာ ဆင်းရဲသားရိပ်မြို့ကြီးဖြစ်လို့မို့ လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစား အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်၊ လမ်းလျှောက်ပျံကျဈေးသည်၊ ပန်းရံ ကူလီကအစ သူတောင်းစားနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမ အဆုံး အို... စုံလို့... စုံလို့။ မစုံခံနိုင်ရိုးလား၊ သားသတ်ရုံ၊ သားရေစိမ်အလုပ်ရုံ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖို စတဲ့ နံ့စော်ညစ်ပတ်တဲ့အလုပ်ရုံတွေကို မြူနီစပယ်က မြို့ပြင်မှာ ထားလေးတော့ ကျွန်တော်တို့ စံဌာနေဟာ "နိဗ္ဗာန်ရပ်ကွက်" ဆိုတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ သူ့အလုပ်ရုံနဲ့၊ သူ့အလုပ်သမားနဲ့၊ အုံးအုံးကျက်ကျက် စည်စည်ကားကားပါပဲ။

အဲသည်ရပ်ကွက်ဆိုတဲ့ အဲသည်လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကျောက်ကြီးရောဂါပေါက်ပြီး ကျောက်ပေါက်မာတွေ ဗလဗွနဲ့ မသေဘဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကျန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျောက်ရူးရှိတယ်ထင်ကြပြီး အမျိုးမျိုး စကြ နောက်ကြ ပြောင်ကြ လှောင်ကြ လုပ်ကြပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အရူးအပေါရယ်လို့ ခင်မင်လို့ စကြပေမယ့် တခါတလေ ကျွန်တော့်မှာ တော်တော်ဒုက္ခတွေ့ရပါတယ်။

ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကဆို ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေက "မြို့လယ်ဘုရားက ခြင်္သေ့ကြီး ဖင်တုန်နေတယ်။ ဟေ့ ကျော်ကြီး မင်းသွားကြည့်စမ်း"ဆိုတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားကြည့်မိတာ ပြန်လာတော့ ဘုန်းကြီးက စာသင်နေတုန်း ကျောင်းပြေးကောင်းလားဆိုပြီး ရိုက်လိုက်တာ လူကို သေလုရောလားခင်ဗျာ။

တစ်ခါလဲ ဘုန်းကြီးကခိုင်းလို့ ဈေးကိုသွားတာ ဈေးဝန်းရောက်တော့ ခွေးအူသံကြားရတယ်။ ခွေးသံကလဲ ရိုးရိုးခွေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ကြောက်စရာကြီး။ မကောင်းဆိုးရွားအသံမျိုး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ဘဲ ပြန်ပြီး သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့ နောက်က တဟားဟားနဲ့ ရယ်မောတဲ့အသံတွေ ကြားရတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ လား-လား ဈေးဂျိုးလေး ဖိုးထူးရယ်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော်ခွေးရူးကြောက်တတ်မှန်း သိတာနဲ့ ဈေးရှေ့လူပုံလယ်မှာ ခွေးလိုအူပြီး ကျွန်တော်ကို အရှက်ခွဲတာကိုးဗျ။ ပြီးတော့ သူကပြောသေးတယ်။ "အောင်မာ ကျောက်ရူးကများ ခွေးရူးကြောက်တယ်လို့ဘဲ၊ ကျောက်ရူးနဲ့ခွေးရူး ဘာခြားနားသလဲ"။ ဘယ်နှယ် ခွေးရူးမကြောက် ဘယ်သူရိုပျံမလဲခင်ဗျာ။ ဘဘုန်းကြီးက ပြောဖူးတယ်။ ခွေးရူးများ ကိုက်ရင် နာရီတစ်ပတ်ပြန်ရန် ဂန့်-ဂန့် နဲ့ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်ပြီး သေတာဘဲ။

ဆေးမရှိဘူးတဲ့။ ကဲ- ဒါကိုကြောက်တာ အရှူးမို့လားဗျ။

ဒါထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ် ရှိသေးတယ်။ တစ်နေ့ နေ့လည်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ မိဘမရှိလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရတဲ့ ဘဝတူ ဆိတ်သိုးဆိုတဲ့အကောင်ဟာ အမောတကောပြေးလာပြီး "ဟေ့ကောင် ကျောက်ကြီး နွားခြံနားက စက်ချုပ်တဲ့ အပျိုကြီး မဂျမ်းစိန်ရယ်လေ - ဝက်ကလေး မွေးနေတယ်တဲ့ဆရာ... သွားကြည့်စမ်း" ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ပြီး...

"ဟင်... သူ့မှာ လင်မရှိဘဲနဲ့"

"ဟ.. ကောင်ရ လင်မရှိကော ဝက်မမွေးရတော့ဘူးလား။ မင်းကို ဒါကြောင့် လူတွေက အရှူးလို့ပြောကြတာ"

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို အရှူးလို့ပြောကြတာ မခံချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်...

"အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ငါသွားကြည့်မယ်" ဆိုပြီး ဘုန်းကြီး အလစ်ထွက်ခဲ့ပြီး မဂျမ်းစိန်အိမ်ရှေ့မှာ မယောင်မလည်နဲ့ အသာချောင်းကြည့်နေတာ။ ခဏကြာတော့ မဂျမ်းစိန်ဟာ ဝက်ဖြူဖြူငယ်ငယ်လေးတစ်ကောင် ပိုက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးက ထွက်လာတာ တွေ့တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က ဆိတ်သိုးပြောတာတော့ ဟုတ်နေပြီလို့ ပိုသေချာအောင် မဂျမ်းစိန်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

"ဗျို - အမကြီး မဂျမ်းစိန်၊ ဒါ ခင်ဗျားမွေးတဲ့ ဝက်လေးလားဗျ..."

"ဒါပေါ့ဟဲ - သေနာကောင်လေးရဲ့."

"ဟင်... ခင်ဗျားကလဲ လင်မရှိဘဲနဲ့ ခလေးမွေးလဲ လူကလေးမွေးရောပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ဝက်ကလေး မွေးရတယ်လို့ပဲ၊ လူတွေက ခင်ဗျား တစ်လွဲထင်မကုန်ကြပေဘူးလားလို့..."

ဒီတော့ မဂျမ်းစိန် ဒေါပွပြီး...

"ဟာ... ဒီသေနာကျ ကျောက်ရှူး၊ ငါ့ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒီဝက်က ငါ့ပိုက်ထဲက ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါဝယ်မွေးတာ၊ ကောင်စုတ်ကလေး၊ အရှူး - အရှူးနဲ့ အိမ်ဦးလာ ချီးပါတယ်၊ ကဲဟယ် - ကဲဟယ် - ငါ့လာနောက်အုံး" ဆိုပြီး ဝင်းဘေးထောင်ထားတဲ့ တံခါးဂလန့်နဲ့ လိုက်ရိုက်တာ လူကို မူးဝေ ဖူးရောင်သွားတာဘဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဘယ့်နှယ်ဗျာ၊ ကိုယ်နဲ့ဘဝတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းကပ်နေရတဲ့ မိဘမဲ့အချင်းချင်း ဒီလိုရောက်တွန်းတာ ကောင်းရဲ့လားခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပြန်ရောက်တော့...

"ဟေ့ကောင်ဆိတ်သိုး၊ မင်းက ငါ့ ရောက်တွန်းလွှတ်တယ်ပေါ့လေ၊ ကြည့်စမ်း ခုငါ့မှာ အပျိုကြီးဆော်လွှတ်လိုက်တာ ခေါင်းမှာ ချိုတွေတောင် ထွက်ကုန်ပြီ၊ ငါ ဘုန်းကြီးသွားလျှောက်မယ်" ဆိုတော့ ဆိတ်သိုးက စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့...

"အောင်မယ် ငါက ဘာရောက်တွန်းသလဲ၊ နို့ မဂျမ်းစိန်အိမ်မှာ ဝက်ကလေး မတွေ့ခဲ့ဘူးလား..."

"ဒါ သူ့ပိုက်ထဲက မွေးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်မွေးတာတဲ့..."

"အေးလေ မင်းငါက မဂျမ်းစိန် ဝက်ကလေးမွေးတယ်ပဲ ပြောတာပဲ၊ သူ့ဗိုက်ထဲက မွေးတယ် မပြောရပါလား..."

ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်လောက်အောင် အကျီစားခံလိုက်ရတာကတော့ ကျွန်တော်အင်မတန်ချစ်တဲ့ ဘဘုန်းကြီးနမအရင်းက မွေးတဲ့ ကျွန်တော့် တစ်ဝမ်းကွဲညီမလေး ပိုးမြပေါ့ခင်ဗျာ။

သူဟာ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ သူတကာတွေ ကျွန်တော့်စ ရင် သူကပဲ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လွှတ်တတ်ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ လူပျိုပေါက်၊ သူလဲ အပျိုဖျန်းလေး ဖြစ်လာရော၊ လူချင်းအနေဝေးသွားကြပါတယ်။ သူ ၄-တန်းအောင်တော့ ကျောင်းကထွက်ပြီး သူတို့အိမ်မှာမွေးတဲ့ နွားတွေ အစာကျွေး၊ နို့ညှစ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရပါတယ်။ တခါတလေ လမ်းမှာတွေ့ကြမှ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်ပါပဲ။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလဲ ကျောင်းကထွက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဖို တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရပါပြီ။ မုန့်ဖိုက စက်ဖိုမဟုတ်ဘူး။ လက်ဖိုဆိုတော့ မုန့်ကြိတ်ရ၊ ကျိုရ၊ ညှစ်ရနဲ့ အင်မတန် ပင်ပန်းပါတယ်။ နို့ပြီး မုန့်တွေကို တောင်းတစ်လုံးနဲ့ ထမ်းပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေကိုလဲ လိုက်ပို့ရတယ်။ တစ်နေ့ကုန် အားတယ်မရှိပါဘူး။

တစ်နေ့သော မနက်စောစောမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ခု မုန့်သွားပို့ပြီးအပြန် ပိုးမြတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူတို့ခြံထဲမှာ ပိုးမြရယ်၊ သူတို့အိမ်က ငှားထားတဲ့ ဇေဇာဘရီ ကုလားကပြားလေး မန့်ဇူးရယ်၊ နွားမတစ်ကောင်ကို နို့ညှစ်ဖို့ လုပ်နေရာက ပိုးမြက ကျွန်တော့်လှမ်းမြင်တော့...

"ဟော... ကျော်ကြီးရေ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒီမှာ တို့နွားမ နို့ညှစ်မရတာနဲ့ လာကူစမ်းပါကွာ"

"အေး... ဘယ်လိုကူရမှာလဲ၊ ငါက မုန့်ဟင်းခါးပဲ ညှစ်တတ်တာ၊ နွားနို့မှ မညှစ်တတ်ဘဲ"

"နို့ညှစ်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနွားမက နို့ကြောင်းပိတ်နေလို့ လက်နဲ့ညှစ်မထွက်ဘူး၊ မိန်းမတွေ နို့ချောင်းပိတ်ရင်တော့ အားသန်သန်လူတစ်ယောက်ကို စို့ခိုင်းရင် နို့ကြောင်းပွင့်တာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီနွားမကို ကျော်ကြီးက စို့ပေးပါလားကွာ၊ မင်းက အားသန်တယ်မဟုတ်လား"လို့ ပြောပြီး သူ့ဇေကောင်လေးကို မျက်စလေးချီ ပြုံးပြတော့ ကျွန်တော်က-

"ဟဲ့... ပိုးမြရဲ့ သူ့ကို နင်တို့ငှားထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သူ့စို့ခိုင်းပါလား၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားတော့မယ်" ဆိုတော့ ပိုးမြက ကျွန်တော့်ကို လက်ဖမ်းဆွဲပြီး-

"အို... ကျော်ကြီးကလဲ သူ့စို့ခိုင်းတာ မရလို့ပေါ့၊ ကြည့်ပါလား၊ သူက ပိန်ပိန်သေးသေးလေး၊ ကျော်ကြီးလို ဗလမကောင်းတော့ အားမရှိဘူးပေါ့။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး လုပ်နေပြီး ဒီလောက်ကလေးမှ အားမကိုးရဘူး"

ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကျွန်တော့်ဗလ ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး အင်း-ဟုတ်ပေသားရယ်လို့ ဘာမှ အထူးအထွေ ပြောမနေတော့ဘူး။ နွားမနောက်က ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ခေါင်းလှိုပြီး နို့သီးနဲ့ ပါးစပ် တပ်ရုံရှိသေး၊ တကတဲဗျာ- သောက်ကမြင်းမ နွားမ၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာ တအားကန်ထည့်လိုက်တာ လူ့ကို ပက်လက်လန်လဲကျပါရောလား။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ပက်လက်လန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် နွားမက သေးတဖြန်းဖြန်းနဲ့ ပါချလိုက်သေးဗျ။ ပြီးတော့ ချေးတွေလဲ ယိုချသဗျ။

အဲဒါကို ကျွန်တော့်ညီမ ပိုးမြနဲ့ ဟို ကောင်လေးက အားရပါးရ ရယ်နေကြပြီး နမတော် ပိုးမြက ဘယ်လိုပြောလိုက်သေးသလဲဆိုရင် -

"ကဲ... ငါပြောတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ သူက ကျောက်ရူးလူပေါ့ဟဲ့၊ ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး" တဲ့။

ဒီလို ကိုယ့်နမကအစ ကိုယ့်အပေါ် အထင်သေးကြတော့ ကျွန်တော် ဒီအရပ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီပြင် ကျွန်တော့်ကို အရှူးလို့မထင်ဘဲ လူကောင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြမယ့် အခြားမြို့တစ်မြို့ကို သွားနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တရပ်တကျေး သွားနေမယ်ဆိုတော့ လက်ထဲ ငွေကလေး ထုပ်ထုပ်ထည်ထည်ပါဦးမှ။ ဒါကြောင့် အသင့်အတင့် စုဆောင်းမိအောင်လို့ အောင့်အည်းနေလိုက်ပါတယ်။ သို့သော် ဒီအရပ်က မခွာဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ရပ်က ဖန်လာပြန်တော့တယ်။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အရပ်ထဲက ကာလသားခေါင်းနဲ့ ကာလသားတစ်သိုက်က ကျွန်တော့်ကို မိန်းမယူဖို့ နားချနေကြတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ ကောင်မလေးက သုသာန်အုတ်နံရံကို အဖီလေးချပြီးနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သူ့မှာ နှစ်ခါလည်ကျော် ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လင်ယောက်ျားတော့ မရှိဘူး။ သူ့အလုပ်က တောက်တိုမယ်ရပဲ။ အများအားဖြင့် တိုက်တွေ ဘာတွေ ဆောက်တာမှာ မဆလာသယ်တယ်။ ရုပ်ကလေးက သနားကမား၊ ဒါပေမယ့် လျှာချောင်တယ်။ ပါးစပ်ကြမ်းတယ်။

ဒါကို ကာလသားခေါင်း ကိုဖိုးချိန်ကြီးက -

"ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး၊ လုံးတင်က မင်းဗလကြီးကို သဘောကျလို့တဲ့ကွ၊ တစ်နေ့က ငါ့ပြောတယ်။ သူနဲ့သာဆိုရင် မယ်တစ်ရွက် မောင်တစ်ထမ်းနဲ့ သိပ်ဟန်ကျမှာပဲတဲ့။ အဲဒီလောက်တောင် စကားခေါ်နေမှ ဂျီးများမနေနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းမလဲ အခြေတကျဖြစ်ကရော၊ ကောင်မလေးလဲ အားကိုးအားထားရကရော၊ နို့မို့ သူတစ်ယောက်ထဲ နေရတာ အပျိုလေးတန်မဲ့နဲ့"

ဒီတော့ ကျွန်တော်က-

"ဟင်း ဘယ်က အပျိုရမှာလဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဟာပဲ၊ ဒီကောင်လေးကလဲ ဆိုးပါဗျာ"

"အား- အဲဒါ သူ့မောင်လေးကွ၊ လုံးတင် ၁၅-နှစ် သမီးလောက်ကတည်းက သူတို့မိဘများဆုံးတော့ ဆွေမျိုးမရှိဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်ကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးကို သူပဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရတာ၊ ဒို့အစိုးရကျောင်းဆောက်နေတဲ့ ပန်းရံဆရာ ကိုမွတ်တားက ဟိုမြို့က ပြောင်းလာတော့ သူတို့မောင်နမပါ သနားလို့ခေါ်လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ ဒီကောင်မလေးကလဲ အာဂသတ္တိကွ၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှ မခိုဘဲ သူ့ဘာသာ သူ ခုလို တဲကလေးထိုးနေတာသာကြည့်၊ မင်းအထင်မလွဲနဲ့၊ အပျိုမှ အပျိုအစစ်"

"ဟာ.. ခင်ဗျားတို့ အရပ်ပျက်မ အပျိုစစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်မလိုချင်ပါဘူးဗျာ" လို့ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြီးတော့ ကိုဖိုးချိန်ကြီးက ဒေါပွပြီး -

"ဟိတ်... ဘာကွ၊ သူများသမီးပျိုကို သွားပုပ်လေလွင့်မပြောနဲ့၊ ငါသူကြီး သွားတိုင်ရင် သရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ ထောင်တစ်သက် လွတ်ရက်မရှိ ကျနေအုံးမယ်၊ ငါက ကောင်းတယ်ထင်လို့ စီမံပေးတာ၊ မင်းက ငါ့ကို အာဏာဖိဆန်တဲ့ သဘောလားကွ ဟင်၊ မင်း လုံးတင်ဆီ သွားရင်သွား၊ မသွားရင်တော့ ငါနဲ့အသိပဲ"

ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ လုံးတင်ဆီကို ကြောင်းလမ်းရအောင် သွားရတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က ကာလသားတွေ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အားပေး အားမြှောက် ပါလာကြတယ်။ လုံးတင်ကို သူ့တဲရှေ့မှာ လှန်းထားတဲ့ အဝတ်တွေ ရုပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ လုံးတင်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ခါးထောက်လိုက်ပြီး -

"အမယ်... ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ ကုသမင်း ကြွလာတော်မူသကား"

ကျွန်တော်က ရှက်လို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါဘူး။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မြေကြီးကိုပဲ ခြေမနဲ့ ကုတ်ခြစ်နေမိပါတယ်။

ဒီတော့ လုံးတင်က-

"ကိုယ်တော် ရှက်တော်မူသဖြင့် အတွင်းဆောင်သို့ ကြွတော်မူပါ"လို့ သူကြည့်ဖူးတဲ့ ဇာတ်တွေထဲက မင်းသမီးဟန်ပါပါ ပြောတယ်။ သူညွှန်းတဲ့အတိုင်း သူ့အဖီကလေးထဲ ဝင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်ကို ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ် ထိုင်ခိုင်းပြီး-

"ကဲ... ဘာကိစ္စ"

"ဟို... ဟို" ကျွန်တော် အထစ်ထစ် ဖြစ်နေပြီးမှ "ကိုဖိုးချိန်ကြီး စီမံတဲ့ကိစ္စပဲ"

"ဪ... ဒါလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငွေငါးဆယ် တင်ရလိမ့်မယ်၊ နောက် ကာလသားတွေ ခဲဖိုးပေးဖို့နဲ့ အရပ်ထဲ အသိအမှတ်ဖြစ် ကျွေးမွေးဖို့လဲ လိုလိမ့်မယ်၊ ဒါတွေ ရှင် တတ်နိုင်ပါ့မလား"

ဒီတော့ ကျွန်တော်က-

"ဟ... မင်းလို ငါ့လို တစ်ကောင်ကြွက်ချင်းပဲ၊ ငွေတင်တောင်းနေရအုံးမလား လုံးတင်ရယ်၊ ဒီ ကာလသားတွေ နဲ့နဲပါးပါး တိုက်ကျွေးလိုက် ပြီးရောမဟုတ်လား"

"အို... ကျုပ်ကို ဈေးဆစ်မနေနဲ့၊ ကြိုက်ရင်ယူ မကြိုက်ရင်သွား၊ ဒါပဲ"

မှန်တာပြောရင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ် ပြောဆိုမိတော့လဲ အဟီး...ဟီး

ဒါနဲ့ မပြောပါရစေနဲ့တော့။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ပေမယ့် သာရေးနာရေးမှာ ညီညာကြပါပေတယ်။ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ မုန့်ဖိုပိုင်ရှင် အဖိုးကြီး အမယ်ကြီးက မုန့်ဟင်းခါး ခွက်တစ်ဆယ် ကျွေးပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲကို လုံးတင်တို့တဲနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း သင်းချိုင်းတံခါးရှေ့က ကွက်လပ်မှာ ကနူးဖျဉ်းထိုးပြီး ကျင်းပပါတယ်။ ကာလသားတွေအတွက် ခဲဖိုး ၂၅-ကျပ်နဲ့ လုံးတင်အတွက် တင်တောင်းရတဲ့ ငွေငါးဆယ်ကို နှုတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်သတို့သားကြီးမှာ တစ်သက်လုံး စုထားတဲ့ ငွေ ၆-ကျပ် တစ်မတ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်များကလဲ သူတို့တတ်နိုင်သလောက် လက်ဖွဲ့ကြပါတယ်။ အိုးခွက် ပန်းကန်၊ ယောက်မ၊ ငရုတ်ဆုံ၊ ကြော်ရည်သုတ် သံဖွန်း စသည်တို့ပေါ့။

မုန့်ဟင်းခါး အချိန်တစ်ဆယ်ကုန်လို့ ပရိသတ်စဲတော့ ကာလသားနှစ်ယောက်က ကြိမ်ပုခက်တစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဒါဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးတော့-

"ဟာ... မင်္ဂလာဆောင်တာမှာ ဒါဟာ အဓိကအကျဆုံး လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပေါ့ကွ" တဲ့။

လုံးတင်ကဖြင့် ကျေးဇူးမတင်တဲ့ပြင် ဆဲတောင်လွှတ်လိုက်သေး။

"မအေသရာတွေ၊ ဒါပဲ စိတ်ကူးနေကြ" သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေဟာ သိုက်မြိုက်စည်ကားစွာပဲ ပြီးစီးသွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ညကျတော့ လုံးတင်တဲက တစ်ခုတည်းသော အိပ်ခန်းထဲ ကျွန်တော်ဝင်မယ်လုပ်တော့ သတိုးသမီးက-

"ဒါ ဘာလဲဟဲ့"

"ဟဲ့- မေးနေရသေးလား၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် လင်နဲ့မယား အတူအိပ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား"

"အို အို... ဒီည ကျုပ် နေမကောင်းဘူး၊ မသန့်မရှင်းဖြစ်နေတယ် ရှင်- အပြင်မှာအိပ်ပါ"

အဲဒါပဲ- အဲသည် ပထမဦးညကတည်းကစပြီး ကျွန်တော် သူ့ဩဇာကို နာခံခဲ့ရပါတယ်။ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ ဝိုက်နာတယ်၊ ခေါင်းကိုက်တယ်၊ လေထိုးတယ် စတဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြချက်နဲ့ သူ့အနား ကပ်ရတယ်ပဲ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ၅-လလောက်အကြာမှာတော့ မိလုံးတင်ကို မီးကပ်ပေါ် တပ် တော့တာပါပဲဗျို့။ သူ ဝိုက်နာတယ်ဆိုတာတည်းက အော်လိုက် ဟစ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အိမ်နီးချင်းမိန်းမတွေလဲ ပြေးလားကြပြီး ရေခွေးတည်တဲ့လူနဲ့၊ နှင်းမှုန့် သွားဝယ်တဲ့လူနဲ့၊ စမိုက်နမ်းထုပ် လုပ်တဲ့သူနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေကြတာပါပဲ။ ဒီအထဲ မရွှေစာက အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်ပုံက-

"အောင်မယ်လေး ကိုကျော်ကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တော့ သွားရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ နောက်များ လင်ဆိုရင် ဖပလင်ပင်တောင် မမြင်ပါရစေနဲ့"

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အော်သံတွေကြောင့် နေစရာကို မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးက နတ်စင်အောက် သွားထိုင်ပြီး သူ့အတွက် ဆုတောင်းနေပါတယ်။ အနီးဖြတ်သွားတဲ့လူတစ်ချို့က "အမ်မာ- ငကျော်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ" မေးလို့ ကျွန်တော်က-

"ကွာ- ငါ့မိန်းမ ဝမ်းနာနေလို့ ချောချောမောမောဖြစ်အောင် ရုက္ခစိုးမင်းကို ဆုတောင်းနေတာကွ"

ဒီတော့ သူတို့ရယ်မောကြပြီး တစ်ယောက်က-

"ဘယ်လိုလဲ လမစေ့ဘဲနဲ့ မွေးလို့လား"

"အေးကွာ- ငါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ၅-လ ထဲနဲ့"

"ဪ... နောက်တော့ လစေ့မှာပဲ မွေးတော့မှာပါကွာ စိတ်ချ၊ ရော့ရော့" အနီးမှာရှိတဲ့ မြက်တွေနတ်လာပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ခွံကာ "ဒီမြက်စားပြီး ဆုတောင်းကွ၊ ဒါမှ မင်းဆန္ဒပြည့်မှာ"

အတော်နောက်တွဲကောင်တွေ။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မရွှေစာက သားယောက်ျားကလေး မွေးပြီးနေပါပြီလေ၊ နှင်းရောင်လေး ဝါဝါနဲ့ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လို့ အနီးပါးနားက လူအားလုံး လိုလိုပဲ ပွဲတစ်ခုအလား လာကြည့်ကြပါတယ်။ မီးနေသယ်နဲ့ သင့်လျော်ရာ ပစ္စည်းလေးများလဲ ယူလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကာလသားခေါင်း ကိုဖိုးရှိန်ကြီးက သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့...

"ဪ- သူဌေးမင်း ကြွလာတော်မူပြီ၊ သူဌေးမင်းရဲ့ သားဦးသားမြတ် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေသော်"လို့ ဆိုလိုက်တော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ငိုရမလိုလို ရယ်ရမလိုလို အသည်တုန်း ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက ...

"ကဲ- လူလဲစုံတုန်း ကလေးကင်ပွန်းတပ် တစ်ခါထဲ လုပ်ရအောင်၊ မောင်ကျော်ကြီး မင်းသားကို ဘယ်လို နာမည်ပေးမတုံး"

ကျွန်တော်လဲ သောက်မြင်ကပ်ကပ်နဲ့

"မျိုးမြတ်ထွဋ်ခေါင်"လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပရိသတ်က သဘောကျလိုက်ကြတာလေ။

ဧည့်သည်တွေ အားလုံးပြန်ကြတော့ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ထဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဒူးနှစ်လုံးပေါ် မေးတင်ပြီး ငှက်ကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့အခါမှာ လုံးတင်က အခန်းထဲက ခေါင်းတစ်လုံးပြုထွက်လာပြီး...

"တိတ်လှချည့်လား ကိုကျော်ကြီးရဲ့၊ ကျုပ်ကို နေကောင်းရဲ့လား ဘာလား မေးဖော်တောင်မရဘူး၊ ဘာလဲ တေမိဇာတ် ခင်းနေတာလား"

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာနဲ့...

"ဘာပြောစရာလိုသလဲကွ၊ မင်းလုပ်ပုံက ငါ့ဘဘုန်းကြီးသာ ဘဝနတ်ထံက ကြားရင် နှစ်ပြန်တောင် ပျံတော်မူချေသေးရဲ့"

"ရှင် ဘာဖြစ်နေသလဲ ရူးနေသလား"

"ရူးရုံ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ နွားဖြစ်ရသေးတယ်၊ ငါလိုတစ်ကောင်ကြွက်ကို မင်းအသုံးချပုံ သဘောကျလှသကဲ့၊ နို့မို့ရင် ဖအေမပေါ်တဲ့သား မွေးနေရမယ် မဟုတ်လား"

"ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဒါ ရှင့်သားပဲဥစွာ"

"ဘယ်နယ်- ငါ့သားဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ငါ အရူးဆိုပေမယ့် ရက်လကို တွက်နိုင်ပါသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ မင်္ဂလာဆောင်တာ ၅-လပဲ ရှိသေးတာ၊ နို့ပြီး"

"ရှင် ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ရှင်နဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာတောင် ကျွန်မ မီးယပ်တွေ လာနေလို့ ရှင်အပြင်ဖက်မှာ အိပ်ရတာ ရှင်အသိ၊ ဒါက လမစေ့ဘဲ မွေးတဲ့ ကလေးရှင့်"

"ငါးလနဲ့မွေးတဲ့ကလေးတွေ မကြားဖူးပေါင်ဟယ်- အလွန်စော ၇-လပါပဲ"

"ကျွန်မတို့အဖွားဆို ၃-လနဲ့တောင် မွေးသေး၊ ကျုပ်တို့က မျိုးရိုးလိုက်တာရှင့်"

မှန်တာပြောရရင် သူ့စကားကို ကျွန်တော်မယုံပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ လမ်းမှာတွေ့လို့ ကျောင်းဆရာလေး ကိုကျော်စွာကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး မေးကြည့်မိတော့...

"ကိုကျော်ကြီးရယ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်နိပါတ်တော်မှာ ချက်တော်ကို လက်တော်နဲ့ ရစ်ရုံနဲ့ သုဝဏ္ဏသာမတောင် မွေးသေးတာပဲ၊ ခင်ဗျာကိုစွဲလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယုံရင် စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ဗျာ"လို့ နှစ်သိမ့်ရှာတယ်။

ကျွန်တော်ကလဲ ကြာကြာစိတ်ညစ်မနေတတ်ပါဘူး။ ကလေးကို ကျွန်တော်က ချစ်ခင်နေပြီကိုပျံ့။ ဘယ်သူနဲ့ မွေးမွေး ကလေးက ကလေးပဲ။

အမယ်... တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကလေးကလဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပုံရသဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် ၃-၄ လသားကတည်းက လက်ကလေး ကမ်းတတ်တယ်၊ ပြုံးပြတယ်၊ ချီခိုင်းတယ်၊ ကလေးနေထိုင်မကောင်းရင် ကျွန်တော်ပဲ ပြုစုရတယ်၊ သူ့အမေကတော့ အိပ်ပျက်မခံဘူး။

ကျွန်တော်က ကလေးကျန်းမာအောင် ဆင်ခြီးလက်စွပ်ကလေး ဝယ်ပေးထားတယ်၊ အံ့ကြီးလဲ ချည်ပေးတယ်၊ ဗေဒင်ဆရာက လိုတယ်ဆိုလို့ ကြက်ဖြူမတစ်ကောင်လဲ ဝယ်ပြီး ခမဲပေးထားတယ်၊ ဒီခလေးအတွက် ကျွန်တော်ပိုပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရတယ်။ တတ်နိုင်သလောက် ငွေရှာရတယ်။ အချိန်အားလေးမှာ ဈေးပြေးပြီး ကူလီထမ်းလိုက်သေးတယ်။ ကလေး နို့ဝစစိုရအောင်လဲ သူ့အမေကို နွားခြီးတွေ ဝက်ခြီးတွေ ရေမုံညင်းရွက်နဲ့ မပြတ်သောက်ရအောင် ဝယ်ပေးရတယ်။

လုံးတင်လဲ စားကောင်းသောက်ကောင်းနဲ့ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှလာတယ်။ သားကိုချစ်တော့ ကျွန်တော်သူ့ကိုလဲ ဂရုစိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာသာမပေးပါဘူး။ သူ့မျက်လုံးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော်ကျောယားတယ်။ သူ့ပါးစပ် ဟလိုက်ရင် မီးခိုးလုံးတွေ ထွက်လာတယ်တောင် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သည်းခံပါတယ်။ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့ စေသည့်ကျွန် ထွန်သည့်နွားပါ။ သည်ဒဏ်တွေကို ခံနိုင်တဲ့ အားဆေးကတော့ ကလေးအပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ မေတ္တာအဟုန်ပါပဲ။

သူ့မောင်ဆိုတဲ့ ဟိုကလေးဟာလဲ ခုတော့ ဝလို့ လှလို့ပျံ့။ ဆိုးလိုက်တာကလဲ လွန်ပါရော၊ ကျွန်တော့်ဆို တက်လိုက်ခွဲလိုက်၊ ထုလိုက်၊ နက်လိုက်နဲ့ တခါတလေ ကျွန်တော်က ပြောဆိုမရလို့ တစ်ချက်လောက်များ ရိုက်လိုက်မိရင် မိလုံးတင်တို့ ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး ကွာမယ်ရှင်းမယ်နဲ့ လုပ်ပါရော၊ ကျွန်တော့်နေရာမှာ သည့်ပြင်ယောက်ျားသာဆိုရင် ကိစ္စပြတ်တာ ကြာလှရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ရိုးနေပါပြီ။ ကိုယ့်ဘဝပေး တာဝန်တွေပဲလို့ သဘောထားရပါတော့တယ်။

ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီး
(သော်တာဆွေ)

ကျောက်ဖြိုးကျော်ကြီး

သော်တာဆွေ

ဒီလိုနဲ့ လတွေကုန်ပြီး နှစ်တွေပြောင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေ့ဆိုရင် မုန့်ဟင်းခါးဖို၊ ညဆိုရင် ဈေးထဲက ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အိပ်ပြီး မနက်စောစော နံပြားထုတ်ရပါတယ်။ သောကြာနေ့ ညတစ်ညပဲ အိမ်ပြန်အိပ်ရပါတယ်။ သောကြာနေ့ဆိုတာ မူဆလင်ဘာသာတွေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးနေ့မို့ အအားရတာပါ။

ဒါနဲ့ တစ်ညမှာတော့ သောကြာနေ့မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဂျုံမရလို့ နံပြားဖုတ်စရာ မရှိတဲ့အတွက် ည ၁၂-နာရီလောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိတ်တဲ့အချိန် အိမ်ပြန်အိပ်ရတယ်။ ခါတိုင်းတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲတွေပေါ်မှာ ကွေးကွေးကောက်ကောက်နဲ့ ဖြစ်သလို အိပ်ရတာ၊ ဒီညတော့ ကိုယ့်အိမ်က အိပ်ရာမှာ ကျကျနန အိပ်မဟဲ့လို့ စိတ်ကူးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကလေးလဲ နီးမှာစိုးလို့ အသာခြေဖွပြီး အထဲဝင်လိုက်တော့ ဟောက်သံတွေ ညံနေတာ ကြားရတယ်။ ဟောက်သံမှ ကြီးကြီးကတစ်ခု သေးသေးကတစ်ခု၊ ဒါနဲ့ အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လုက်တော့ ... လား-လား- မိလုံးတင်ရဲ့ နံဘေးမှာ လူတစ်ယောက်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတာပဲ။ အနားမှာရှိတဲ့ တံခါးကဲလားဒေါက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ခွေးမသားကို အသေရိုက်မယ် စိတ်ကူးတုန်း ပြုန်းဆို အသိဉာဏ် ဝင်လာတယ်။ ရိုက်ရင်နက်ရင် ဆူဆူညီညီ ဖြစ်မယ်။ အရပ်ကကြားမယ်။ ငါပါ အရှက်ကွဲမယ်။ ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက ပုခက်ထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကလေး နီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် တုတ်ကို အသာပြန်ချပြီး ခြေသံဖွဖွနဲ့ အပြင်ထွက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖက် ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီည လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲပေါ်မှာလှဲရင်း ကြောင်တောင်လင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး လင်းရောင်ခြည်လာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

"တော်ပြီ... သည်ထက် နွားကျမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျော်ကြီးဟာ အရူး-အရူးဆိုပေမယ့် လူကောင်းတွေ စည်းကမ်းကို မကျော်နိုင်သေးပါဘူး။"

မနက် လင်းလင်းချင်း သူကြီးအိမ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းကို တိုင်တယ်။ ခဏအတွင်း ရပ်ကွက်က သိသွားပြီး သူကြီးအိမ်မှာ လူတွေပြည့်သွားတယ်။ သူကြီးက လုံးတင်ကို ခေါ်ခိုင်းတော့ လုံးတင်က ကလေး ခါးထစ်ခွင်ချီလာပြီး သူကြီးကမေးတော့ အားလုံးပြောင်ငြင်းတဲ့အပြင် ကျွန်တော် ခုတလော ရောဂါထချင်နေတယ်။ လပြည့်လကွယ် ရက်တွေမှာဆို ဒီလိုပဲ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တောင်တောင်အိအိတွေ တွေ့တတ်မြင်တတ်တယ်ဆိုတာ၊ သူလို နီးနီးနားနားလူအဖို့ မဆန်းတော့ပါဘူး။ စိတ်မငြိမ်လို့ ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ မယုံကြပါနဲ့လို့ မှင်သေသေနဲ့ ပြောတယ်ခင်ဗျ။

တချို့လူတွေက သူ့ဘက်က ပါကြတယ်။ နွားသတ်ရုံက ကောင်လေးတစ်ကောင်ကများ ကျွန်တော့်ကို "ကိုယ့်လူ လည်လှီးပစ်ဖို့ ကောင်းနေပီ" လို့တောင် ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က "မင်း ငရဲကြီးမှာပေါ့"လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ သူက "ခွေးရူးသတ်ရသလို ကျောက်ရူးသတ်ရတာပဲ၊ ဘာအပြစ်ရှိမှာလဲ"တဲ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ လုံးတင်ကလေးက ဝမ်းတွေ သွားချလိုက်တာ သူကြီးက သူတို့သားအမိကို ချက်ချင်း နှင်ချလိုက်တာပဲ။ သည့်ပြင်လူတွေလဲ ပြန်ကြရော အားလုံး လူရှင်းသွားတော့ သူကြီးကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲမေးတယ်။ သူကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ။

"ဒီမိန်းမကို ချက်ချင်းကွာလိုက်ကွာ" တဲ့။

"သူက မကွာချင်ဘူးဆိုရင်ကော"

"ကွာရှင်းလိုကြောင်း လျှောက်လွှာရေးပြီး ငါ့ဆီတင်ကွာ၊ ကျန်တာ ငါကြည့်လုပ်ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားပါအုံးမယ်"

"ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ငါပြောသလိုသာလုပ်၊ ဒီအတွင်း မင်းက သူ့ဆီ မသွားနဲ့တော့"

"ကျွန်တော့်ကလေး ကျွန်တော်တွေ့ချင်သေးတယ်ခင်ဗျာ"

"အောင်မယ်၊ မင်းကလဲ အိုးကမပူ စလောင်းကပူနေပြန်ပြီ။ နေပလေ့စေ၊ ပစ်ထားလိုက်၊ မင်းက ကွာရှင်းခွင့်မရခင် သူတို့နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ၊ အိမ်ရိပ်တောင် သွားမနင်းလေနဲ့"

အင်း... သူကြီးစကား နားထောင်ရပါတယ်။

နေ့မှာတော့ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ်တာမို့ မထောင်တာလှပေမယ့် ည-ညကျတော့ရင် ။ ကျွန်တော် သူတို့သားအမိကို သတိရတယ်ဗျာ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကလေးပဲ။ ပေပေကြီး-ပေပေကြီးနဲ့ သူ့အမေအဖေ စိတ်ဆိုးပေမယ့် နာရီညောင်းတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော့်အမျက်က ပြေပြေလည်ခဲ့ပြီ။ သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြံဖန်တွေးနေမိတယ်။

သူ့ဘေးနားမှာအိပ်နေတဲ့ကောင်က၊ သူ့ကို လက်ကောက်လှလှလေး ဝယ်ပေးမယ်လို့ သွေးဆောင်လေသလား၊ (ကျွန်တော်က ဝယ်မပေးနိုင်ဘဲကိုး) မိန်းမဆိုတာခက်သားပဲ၊ ငယ်လဲငယ်သေးတော့ လုပ်သင့်တာ၊ မလုပ်သင့်က မချင့်ချိန်တတ်သေးဘူး။ နို့မဟုတ်ရင်လဲ၊ သူ့ဒီလောက် လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ကျိန်တွယ်ပြီး ငြင်းနေပုံထောက်တော့၊ သူပြောသလို ကျွန်တော့်မျက်စိ မှားတာများလား၊ ကျွန်တော်ကလဲ နေ့ရောညရော လောဘတကြီး ငွေရာနေတော့ အိပ်ရေးပျက် ဘာပျက်နဲ့ သွေးလေးချောက်ချားပြီး အရိပ်လဲ လူထင်ရင် ထင်နေမှာ၊ ဒီလိုဆို ငါ့မယားလေး ငါ့သနားပါတယ်။ သားတစ်ယောက်နဲ့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နေရာရောမယ်။

ဒီအတွေးတွေ ဝင်လာတော့ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ယိုစီးပြီး ခေါင်းအုံးအိပ်တဲ့ ဂျုံအိတ်မှာ ရွဲရွဲစိုပါရော။

မနက်ကျတော့ သူကြီးအိမ်သွားပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်မကွာရှင်းလိုတော့ပါဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ။ လုံးတင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးပြောတော့၊ သူကြီးက မင်းအမှုရုံးရောက်နေပြီ၊ ပြန်ရုတ်လို့မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး ငါကြည့်စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဒီအတောအတွင်းတော့ မင်းသူ့အိမ်မသွားနဲ့အုံး။ ကလေးတွေ့ချင်ရင် ငါတစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ခေါ်ပေးမယ်။ ဒီအတွင်း မင်းလဲ မင်းမိန်းမအခြေ ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ အမှုတစ်ခု ရုံးပြင်ကနွားရောက်တယ်ဆိုတာ ခုလုပ် ခုရုပ် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိန်းမကို မင်းမကွာချင်တော့ဘူး၊ အမှုပြန်ရုတ်သိမ်းတဲ့အကြောင်း ဒီကနေပဲ ငါ စာတင်ပေးပါမယ် မပူနဲ့၊ ဒီအတွင်းသာ မင်းဥပဒေလွတ်အောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေရော ဟုတ်လား"

သူကြီးပြောတာတွေ ဟုတ်-မဟုတ် မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဥပဒေဆိုတာကြီး သိပ်ကြောက်တာပဲဗျို့၊ ဒါကြောင့် သားလွမ်းစိတ်

မယားလွမ်းစိတ်တွေ ဥပဒေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချောက်ချားပြီး မျိုသိပ်နေရတယ်။ တစ်ခုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော့်သားလေးကို တစ်ပတ် နှစ်ခါ သူကြီးက ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်တင့်နဲ့ ခေါ်ခိုင်းပြီး တွေ့ပေးတယ်ဗျ။ သားကလဲ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရတာ ကြာလေ ပိုကပ်လေပဲ။ ပြန်တော့မယ်ဆိုရင် မခွဲချင် ခွဲချင်ပဲ။ ငိုများတောင်ငိုရဲ့။

အမှုတစ်ခုဖြစ်ရတာ ကြာတာပဲဗျာ။ ဟိုရက်ချိန်း ဒီရက်ရွှေ့နဲ့ ၈-လကျော် ၉-လနီးပါးရောက်သွားတယ်။ မိလုံးတင်လဲ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းခလေးပဲ။

ကျွန်တော့်ဒုက္ခကို အရပ်ကဝိုင်းပြီး သနားကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လုံးတင်ရဲ့သတင်းတွေကလဲ ခုတစ်မျိုး- ခုတစ်မျိုးနဲ့ လင်နဲ့ကွဲရတဲ့မိန်းမဆိုတော့ စေတနာနဲ့ ပြောတာလဲရှိ။ အမနာပ ပြောတာလဲရှိမှာပေါ့လေ။ ကလေးမွေးပြန်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့အတွက် စားကောင်းဖွယ်လေးတွေ ဝယ်ခြမ်းပို့ပါတယ်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်တင့်ကလဲ သူတို့သားအမိကို ဂရုဏာသက်တယ်ဆိုပြီး မုန့်ပဲသားရေစာလေးတွေ ဝယ်ဝယ်သွားတာလဲ တွေ့ရပါရဲ့။ မောင်တင့်နဲ့ ကျွန်တော်လဲ တော်တော်အကျွမ်းဝင်လာတယ်။ လုံးတင်ဆီက သူပြန်လာရင် ဟိုသားအမိတွေသတင်းပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းပုတ်၊ နှာခေါင်းဆွဲ ကျီစယ်ပြီး။

" ဒီမှာ ကျော်ကြီး- မင်းမိန်းမနဲ့ မင်းကလေးတွေက ချစ်စရာကွ။ မင်းနဲ့တောင် မတန်ဘူး။ ခဏတဖြုတ် သွားကြည့်ပါလား။ ခုဆို လုံးတင်က ပိုတောင်လုလာသေး။ "

ဒီတော့ ကျွန်တော်က " အေးကွာ ဒါပေမယ့် သူကြီးက ရုံးမိန့် မကျမချင်း အိမ်ရိပ်တောင်မနင်းရဘူးဆိုလို့၊ ဒီအမိန့်ကလဲ ကြာလှချည်လားဗျာ။ ခုဆို၉- လကြီးတောင် ကျော်တမင့်ပဲ "

ဒီလို တစတစနဲ့ သားမယားလွမ်းနာကျလိုက်တာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တော့ မနေနိုင်တော့ဘူးဗျ။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ သူကြီးဆီမျက်ရည်စက်လက်နဲ့သွားပြီး ကျွန်တော့်အိမ် ကျွန်တော်ပြန်ရအောင် ကြည့်ရှုမစပါလို့ တောင်းပန်ရတော့တယ်။ သူကြီးလဲ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုသာ မသက်မသာကြည့်ရင်း...

" ကဲ - မောင်ကျော်ကြီး - မင်းကိုတော့ ငါဖိကုတ်ပြီး နတ်ပြည်တင်ဖို့ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ တကယ်တော့ မင်းအမှုက ရုံးကမကျသေးလို့ ဆိုတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအမှုမျိုး ရုံးကလက်ခံတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဆန္ဒက မင်းဟာ မီးဝေးချိပ်မာ သဘောမျိုးဖြစ်ပါစေ။ ကြာကြာနေလို့ ဒီကောင်မအပေါ် မင်းစိတ်ကုန်သွားရင် ဒီဒုက္ခကြီးက လွတ်ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ တမင်သက်သက် မင်းကိုငါလှည့်ထားတာ။ ခုတော့ မင်းကိုယ်၌က ဒီမီးကို ပြန်တိုးချင်တယ်ဆိုတော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး။ အဲ - ငါတစ်ခုတော့ မေးမယ်။ မင်းမိန်းမမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ ဟိုညက လင်ငယ်နဲ့ အိပ်နေတာ မင်းမျက်စိမှောက်မှားတာဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ချယုံကြည်သလား "

" ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော့်မယားလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ထင်ရာတွေပြောမိတာပါ "

ဒီတော့ သူကြီးကတော်က...

"ဟဲ့ - အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ မြင်ရတယ်ဆို "

"ကျွန်တော်မြင်မိတာက လရောင်ကြောင့် အရိပ်ထိုးနေတဲ့ ထုပ်တန်းဖြစ်လိမ့်မယ်ခင်ဗျ "

ဒီတော့ သူကြီးက...

" အေး- အေး ဒါဖြင့်လဲပြီးရော၊ ဒို့များတစ်ခုတော့ နောက်ဆုံးမှာလိုက်ပါရစေ၊ မင်းမိန်းမ မင်းဒီလောက်စိတ်စွဲနေတာဖြင့် နောက်များ ဘာပဲမြင်မြင် ဘာပဲကြားကြား မျက်စေ့နဲ့ နားပိတ်သာထား ကြားလား၊ ဒါမှ မင်းလဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ဒို့လဲ နား ချမ်းသာမယ်၊ ကဲ-ကဲ သွားတော့၊ မင်းအိမ် မင်းပြန်နိုင်ပါပြီ "

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အလုပ်က ရှိနေသေးတော့ ည ကာကာဆိုင် ပိတ်တော့မှပဲ ဝယ်ထားတဲ့ စားသောက်စရာကလေးတွေနဲ့ ပြန်ခဲ့တယ်၊ ဒီည လမင်းကြီးကလဲ ထိန်ထိန်သာလို့၊ ကြယ်တွေကလဲ စုံလို့၊ အိမ်နားရောက်ခါနီး လမ်းချိုးမှာ အင်္ဂလိပ် သင်းချိုင်းစောင့်ရဲ့ ခွေးတွေက ဆီးဟောင်လို့ သူတို့ပြန်ပြောခဲ့ရသေးတယ်...

" အေး- ဟောင်ကောင် အားရအောင်ဟောင်၊ ငါတော့ ငါ့မယား ငါ့သားဆီပြန်ခဲ့တာမို့ မင်းတို့ကို ရန်မလုပ်နိုင်အားသေးပါဘူးကွယ် " လို့...။

အိမ်တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး ပုခက်ထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကလေးငယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်ထိုးနေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးဟာ တကတဲ ချစ်စရာပါပဲဗျာ။ ခြင်ကိုက်မှာစိုးလို့ လက်ကလေးကို အသာစောင်နဲ့ ဖုံးပေးခဲ့ပြီး အခန်းထဲ လှမ်းဝင် လိုက်တော့လား- မိလုံးတင်ဘေးမှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း မောင်တင့်က အစနဲ့သား အိပ်ပျော်နေတယ်။ ခေါင်းရင်းပေါက်ကဝင်တဲ့ လရောင်နဲ့အထင်းသား။

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလာသမျှ တစ်ခါထဲ သဲရေကျဖြစ်တော့သပေါ့။ ရုတ်တရက် ကတုန်ကရင်ဖြစ်ပြီး သူတို့စားဖို့ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ သားရေစာထုပ်တွေဟာ လက်ထဲကလွတ်ကျကုန်တယ်။ ဒီအသံကြားတော့ မိလုံးတင်ကနိုးပြီး...

" ဟင်- ဘယ်သူလဲ " မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်လဲမြင်ရော " သူခိုး - သူခိုး " လို့ အော်ပါလေရော။

အဲသည်မှာ အမှောင်ထဲ ဒေါင့်တစ်ဒေါင့် အိပ်နေတဲ့ သူ့မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ အိပ်ရာကထလာပြီး ကျွန်တော့်နောက်စေ့ကို ကဲလားဒေါက်နဲ့ ကောက်တီးလိုက်တာ လူကိုမိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီ ကဗျာကသိ...

" လုံးတင်ရ- ငါပါဟ- ငါပါဟ "

" ဟင်- ခြေ... ကိုကျော်ကြီးလား၊ နို့ ရှင့်ကို သူကြီးက ဒီမလာရသေးဘူး ပြောထားတယ်ဆို "

" အေး- ခုတော့ ပြန်ချင်ပြန်နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြန်လာတာ "

" ဒါဖြင့် အတော်ပဲ စောစောက ရှင့်သားရဲ့ဆိတ်မလေး ညည်းနေသံကြားတယ်၊ ကလေးများမွေးနေပလားမသိဘူး၊ သွားကြည့်လိုက်ပါအုံး "

ဒီတော့လဲ ကျွန်တော့်သားလေးကို ကျွန်တော်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဆိတ်မလေး မမြင်ရတာ ကြာပြီမို့ နံဘေးကဆိတ်ထားတဲ့ တဲကလေးထဲဝင်ခဲ့တယ်၊ ဆိတ်မလေးက တစောင်းလေးလဲ့လို့ စားမြုံ့ခတ်နေတယ်၊ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့နဖူးလေး တစ်ချက်ပွတ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့ လုံးတင်ဘေးမှာ ဟိုလူမတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က...

" ဟဲ့ လုံးတင်၊ မောင်တင့် ဘယ်ရောက်သွားလဲ " မေးတော့ သူက အံ့အားသင့်သံနဲ့...

" ဘယ်က မောင်တင့်လဲ "

" ခုန- နင့်နံဘေးမှာ အိပ်နေတာ မြင်ပါတယ်ဟ "

လုံးတင် အိပ်ရာထဲက ဗုန်းကနဲ ထထိုင်လိုက်တယ် နောက်ပြီး လည်ပင်းကို ဆန့်၊ ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်ဟပြီး။

" လာပြန်ပလာ၊ ဒီအမျိုးမျိုး သေခြင်းဆိုး၊ နှင့်ဘာသာနှင့်၊ ငါနဲ့ မပေါင်းချင် တော်ရာသွားသေ၊ ငါ့ကိုလာပြီ နံမယ်ဖျက်မနေနဲ့၊ ဘယ်လူမှ ငါ့နံ့သေးမှာ မရှိဘူး၊ နင်မြင်တယ်ဆိုတာလဲ သက်သက်ငါ့ကို အပြစ်ရှာချင်လို့ နင်မွေးထားတဲ့ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေနေမှာပေါ့၊ ရုပ်ကိုက ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့၊ မှော်ဆရာယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်၊ ရှင်ကျုပ်ကို အစိမ်းတိုက်နေတာလားမှ မသိဘဲ "

ခုနစ်သံချီအော်တော့ ကျွန်တော်လဲ အရပ်ကကြားရင် နောက်ထပ်အရှက်ကွဲရဦးမှမို့ သူ့ခြေသလုံးကို လှမ်းကိုင်ပြီး...

" ကဲ- မဟုတ်လဲတော်တော့ လုံးတင်ရယ်၊ တော်ကြာ ငါ့ကို အရပ်က တကယ့်မှော်ဆရာအောက်မေ့ပြီး ငါလုပ်တဲ့မှန်တွေ မဝယ်ဘဲနေပါဦးမယ်၊ နင်နဲ့ခွဲနေရတဲ့ ၉-လမှာ ငါ့ထားတဲ့ငွေလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်မှန်ဖိုထောင်မယ်လို့၊ တော်ကြာမင်းကြောင့် ဖောက်သည်ရှာမရ ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ တော်ကွာ... လုံးတင်က လိမ်မာပါတယ် "

ငွေစကားကြားတော့ လုံးတင်ချက်ချင်း ဘဝင်ကျသွားပြီး ဒါဖြင့် ဒီမှာ လာအိပ်၊ နောက်မဟုတ်မဟပ်တွေ မပြောနဲ့နော်၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးသိပ်ရှက်တတ်တာ သိလား "

ကဲ- အပိုမသွင်းဘဲ လိုရင်းအတိုချုပ်ပါတော့မယ်၊ ဒီလုံးတင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိ ပေါင်းခဲ့ပါတယ်၊ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေးယောက်၊ ပေါင်း ခြောက်ယောက် ထွန်းပေါက်ခဲ့ပါတယ်၊ သူကြီးဆုံးမသြဝါဒအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ဟာ မျက်စိမှိတ် နားပိတ်ထားတော့ လုံးတင်နဲ့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာပြဿနာမှလဲ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် မုန့်ဟင်းခါးဖိုကလဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ကြင်နာတရားနဲ့ မေတ္တာထားကြတဲ့ လူတွေများတာကြောင့် စီးပွားလဲ တော်တော်ဖြစ်ထွန်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဖို ပိုင်တယ်ဆိုရင် ကြေးရည်တက်စာရင်း ဝင်တာပါပဲဗျာ၊ ရပ်ရွာလူကြီးအရာလဲ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ သာရေး နာရေးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အားအထားကြဆုံးပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဟိုတုန်းကလို အရူးအပေါကြီးလို မနောက်ပြောင်ကြတော့ဘူး၊ လူ့သဘောကောင်း မနောကောင်းကြီးလို့ ဂုဏ်ပြုကြပါတော့တယ်။

အဲ- လုံးတင်တစ်ယောက်တော့ ကံဆိုးရှာပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူရာဝင်ပြီး စီးပွားဖြစ်လာတော့မှ သူ့ရောဂါရရှာတယ်၊ ရင်သားတစ်ဖက်မှာ အစက အကြိတ်တစ်ခုဖြစ်လာရာက နောက်တော့ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာအမျိုးမျိုး ကုပါရဲ့၊ ဒါတောင်မရတော့ဘဲ လုံးတင်သေရရှာရော၊ သူ့သေခါနီးမှာ စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ပြောသွားရှာပါတယ်။

" ဒီမှာ ကိုကျော်ကြီး၊ ကျုပ်တော့ မနေရတော့ဘူး၊ ရှင့်အပေါ်မှာ ကျုပ်ဆိုးခဲ့တာတွေ၊ ခုသေခါနီးမှာ ကောင်းတာလေးတစ်ခု ပြုခဲ့ချင်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ခုရှိတဲ့ သားသမီး ၆-ယောက်ဟာ ရှင်နဲ့ရတာ တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်သေပြီးရင် ဒီကလေးတွေ ရှင်တာဝန်ယူချင်မှယူတော့ "

" အို-လုံးတင်ရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီကလေးတွေက ကျုပ်ကိုအဖေခေါ်နေတာ၊ ကျုပ်သားသမီးတွေပဲပေါ့၊ ကျုပ်တာဝန်ယူရမှာပေါ့၊ နို့ သူတို့က ကျုပ်ကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကလေးတွေလဲ "

"အဲဒါ ကျုပ်လဲ မသိဘူးတော်ရေ၊ ဘယ်ကလေး ဘယ်သူနဲ့ ရလိုက်မှန်းတောင် ကျုပ်မမှတ်မထားမိဘူး၊ ဒီကလေးတွေ ရှင်မပစ်ဘူး တာဝန်ယူမယ်ဆိုလဲ ကျုပ်စိတ်ချလက်ချ သွားရတော့မှာပေါ့၊ ကျုပ်အပြစ်လဲ ကျုပ်ဝန်ချသွားရတာ စိတ်သန့်ရှင်းသွားတယ်၊ကဲ- ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော် ကိုကျော်ရယ် "

အနစ် ၂၀ ပေါင်းခဲ့တာ ဒီသေခါနီး နောက်ဆုံးစကားလေး တစ်လုံးပဲ ကျွန်တော့အပေါ် ကြည်ကြည်သာသာ ပြောသွားဖော်တယ်ခင်ဗျာ၊

အဲဒါလေးတစ်ခုပဲ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ ကြည်နူးလို့ မဆုံးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့သားသမီးတွေ ကျွန်တော်နဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးပဲပြောပြော၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းပဲ။ ကဲ- သူတို့မှာလဲ တခြားအဖေခေါ်စရာမှ မရှိတာဘဲ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ပြုစုတယ်။ ငယ်ငယ်က ဆရာတော်ဘုရား သင်ကြားလိုက်တဲ့ မိဘတို့ဝတ္ထုအတိုင်း မကောင်းမြစ်တား၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊ ပေးဝေနှီးရင်း၊ ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဟော- အခုအားလုံး လက်လွှတ်ရလို့ ကျုပ်လဲ လူ့ပြည် ငြီးငွေ့တာနဲ့ ရှိပစ္စည်းတွေ လှူတန်ကလှူ၊ သားသမီး ပေးသင့်ကပေးပြီး ပျံတော်မူတဲ့ ဘာဘုန်းကြီးသုဿန်ကျောင်းမှာပဲ ညသင်္ကန်းဆီးနေပါတော့တယ်၊ ရဟန်းဝတ်ဖြစ်ပေမယ့် တခြားပုဂ္ဂိုလ်များလို စာပေကျမ်းဂန်မတတ်တော့ အခုပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝ သုဿန်ပဲ ဟောရပါတော့တယ်။ ဒကာ ဒကာမတို့ရေ ...

နှစ်သက်လျှင် အနုမောဒနာ ပြုကြပါကုန်။

နိဗ္ဗာန်ရပ်ကွက်၊ သုဿန်ကျောင်းဆရာတော်။

~~~~~

သော်တာရွှေ

ငွေတာရီအမှတ်-၁၃၅၊

စက်တင်ဘာလ ၁၉၇၁ခုနှစ်။ စာ၊ ၁၁၀-၁၂၀